

Вест Карлі Енн

В38 Привіт, сусіде. Книга 6: Майстер загадок / Карлі Енн Вест; пер. з англ. М. Пухлій. — Київ: Видавництво Букшеф, 2025. — 232 с.

ISBN 978-617-548-456-2

Аарону Пітерсону здається, ніби він перебуває у нескінченному нічному кошмарі. Перетнувши півсвіту, щоб утекти від наслідків катастрофи в парку розваг, що спроектував його батько, хлопець переживає нове лихо. У парку розваг «Золоте яблуко» вагончик американських гірок зісковзує з рейок, що призводить до загибелі Люсі І, подруги Аарона.

Містечко Рейвен Бруке повстає проти сім'ї Пітерсонів, згадавши минулі невдачі Теодора Пітерсона та подавши позов до суду проти його недосконалого винаходу, Аарон береться до власного розслідування. Адже тепер він знає, що місто приховує страшну таємницю, пов'язану з дослідженнями його бабусі та дідуся, смертельними дефектами атракціонів його батька в парку розваг і таємним товариством, яке не зупиниться ні перед чим, щоб приховати своє існування.

Не пропустіть нову книжку серії «Привіт, сусіде», що містить численні підказки, які допоможуть читачам розгадати таємниці цієї гри.

УДК 821.111(73) 06-312.9-93

Ukrainian edition published by Bookchef publishing LLC by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway, New York, NY 10012, USA.

HELLO NEIGHBOR #6:
PUZZLE MASTER
© 2025 tinyBuild, LLC.
All Rights Reserved.
© 2025 DYNAMIC PIXELS™
© Пухлій М., переклад, 2025
© ТОВ «Видавництво «Букшеф»,
виключна ліцензія на
видання, оригінал-макет, 2025

Літературно-художнє видання

ISBN 978-617-548-456-2

ПРОЛОГ

7 ЧЕРВНЯ 1990 РОКУ

НІМЕЧЧИНА

Ви бодай колись помічали — *справді* помічали, — що дерева трохи схожі на людей? Їхні великі гострі гілки чимось подібні до кінцівок, іноді дерева тримають щось у них — наприклад, гнізда та плоди, — а згори в них велика листяна куля, схожа на людське волосся. Вони бувають усіх мастей і розмірів: високі, низенькі, пальми, в'язи. І в кожного своя історія... достоту як у нас.

Як у неї.

Вона.

Не вона.

Це не вона.

У моєму мозку відлунює татів голос: «Не вона. Не вона».

Мене оточує хаос. Люди витріщаються з роззявленими ротами. Я помічаю кучеряву жінку, яка затуляє очі маленькому синові. І дерева — в парку також є дерева, що стоять, нажахані й оторопілі, вони дивляться *не на неї*, а на водну гірку.

Я навіть не помічаю, що мої ноги підбігають туди. Майже не розумію, що відбувається. Знаю тільки, що мушу підійти ближче, мушу з'ясувати: як *допомогти*?

Я вже наблизився до гірки, до криків, до звуків жаху, що йому ніхто не може дати раду. Ніхто не мав планів на цей випадок, нагадую собі, хоча кров у жилах захолола. Це не означає, що цього ніхто не передбачав.

«Це не вона».

Мої очі придивляються до картини. Підходить людина із цупким чорним простирадлом — напевно, коронер. Коронер накриває ним пару ніг, а тоді й решту трупа. Я бачу лише маківку чоловіка, а тоді коронер забирає його тіло на візку.

«Не вона».

«Не вона».

«Не вона».

«А він».

Він, який більше ніколи не надкусить липкого печива із шоколадними крихтами, не розреготється так, що з носа піде вода, не заплаче, коли в якомусь фільмі помре собачка. *Він*, який більше ніколи не дремене до автобусної зупинки, не скаже рідним, що любить їх, не намалює знічів'я на папірці символу супергероя. *Він*, який більше ніколи не піде в спортзал, не збісить меншої сестрички, не зіграє у відеогру, не прочитає книжки.

Він, чия смерть не відпустить моєї родини ніде на світі, чие життя не мало бути втрачено.

Він.

Не вона.

Це не вона.

Теперішнє. Рейвен-Брукс.

Я бачу тата. Хоча всі решта панікують, він — ні. Він дивиться просто на мене. Наче чекав на мене. Наче здогадувався, що так станеться.

Я горнуся до його непохитних масивних грудей. Його руки огортають мене, але якось напружено — не можу описати це точно. Цього разу все не так, як раніше, з гіркою в Німеччині, і я не знаю чому. Може, тому, що минулого разу вона не була на гірці. Але зараз вона була там. Зараз була.

Я намагаюся прочитати тата цілком. І не хочу, щоб він мені казав.

Це не вона.

Я придивляюся й бачу перший вагончик, який відірвався від американських гірок «Гнила серцевина». Решта вагончиків застигла на вершині. Це завдало стільки болю, але має такий нормальний вигляд, що аж дивно. Наче тут не сталося нічого жахливого. Якщо добре зосередитися, чути навіть крики птахів угорі — цілком нормальна штука. Але це не нормально. *Не має* бути нормальним. І те, як репетують люди довкола нас, точно не нормально...

Я ховаюся в тата на грудях, заперечуючи все, допоки можу. Та коли чую лемент якогось чоловіка в натовпі, мені стає несила.

Я відхиляюся і дивлюся на тата. А тоді він каже — спокійно, наче репетирував (гадаю, можна сказати, що так і було):

— Це не вона.

Я пильно дивлюся на нього, кліпаю, щоб позбутися сліз. Мені треба, щоб він сказав це знову.

— Це не вона.

РОЗДІЛ І

— Надягни блакитну краватку, — радить мама. Це було б кумедно, якби я був налаштований посміятися, бо краватка в мене лиш одна. Мама цокає язиком і бурмоче щось про мої штанини, які треба відпустити.

Я небагато ходив на похорони, та пам'ятаю, як вона робила те саме перед поминками нашої сусідки Зіґрід Келлер у Німеччині. Зіґрід готувала нам горіховий торт. А потім захворіла, померла, і відтоді я не куштував горіхового торта.

Уранці перед поминками мама бігала так, ніби на світі не було нічого важливішого за наше зачесане волосся й чисті нігті. Наче сердешний містер Келлер дивився б, чи немає в нас бруду за вухами. Того ранку він не виходив зі своєї спальні, поки всі залишали на кухонній стільниці запіканки й листівки. Я його, звісно, не засуджую... але хочу сказати, що головний на похоронах не я.

Цікаво, що цього ранку роблять містер та місіс І. Адже то була не вона — не моя сестра Мія. А вона — їхня донька Люсі. Люсі І.

— Виходимо за десять хвилин, — лагідно каже мама з передпокою. На ній сіра сукня з мереживним комірцем. Ми завжди кажемо

мамі, що в цій сукні вона наче з прерії, а вона вдає, ніби сердиться на нас. Однак цього ранку обходиться без жартів. Уже ніщо не здається смішним.

Мія виходить зі своєї кімнати в темно-ліловій сукні, в якій два роки тому ходила на «Лускунчика». Зараз сукня здається на ній коротшою. Я пам'ятаю, як її поділ волочився по землі й Мія притримувала його, доки не перевела увагу на попкорн. Тепер я бачу її щиколотки, що стирчать просто над шкарпетками.

Ходити зараз у цьому одязі, в якому ми колись сміялися, — це якось неправильно. І все це якось неправильно. Та мабуть, усе й *справді* неправильно.

Ми дістаємося кухні. Татів костюм висить на татовому стільці, досі теплий після того, як його випрасувала мама.

Мама робить найглибший вдих усіх часів, а тоді розтискає та стискає кулаки і якомога спокійніше йде до костюма, накидає його на руку й щезає в підвалі.

Ми з Мією розуміємо, що йти за нею не треба. Ми не бачили тата від дня відкриття.

Ми стежимо одне за одним краєчком ока: не хочеться зустрітися поглядами, та не хочеться й пропустити жодного погляду, найдрібнішого знаку, що підказував би, як треба поводитися, що відчувати, як ми із цим упораємося.

Надовго западає тиша, а тоді стає чути мамині кроки: вона підіймається сходами,

тупаючи трохи сильніше, ніж тоді, коли спу-
скалася. Татів костюм досі в неї на руці, хоча
тата не видно.

— Час іти, — оголошує мама.

Ми з Мією застигаємо.

Мама кидає ретельно випрасуваний кос-
тюм на спинку дивана й повертається до нас.

— Я сказала: ходімо.

Це не підлягає обговоренню. Ми йдемо за
нею до машини.

Дорогою до «Рейвен-Брукського дому віч-
ного спочинку» ми мовчимо. Я дивлюсь, як
Мія крутить золотий браслет на зап'ястку, а її
підвіс «Золоте яблуко» гойдається на кільці
вперед-назад.

Мама паркує машину у віддаленому кінці
стоянки. Ми вервечкою ідемо до похоронного
бюро. Жінка в накрохмалених чорних штанях
і кремовій блузі, яка чекає на узбіччі, дає кож-
ному з нас програмку.

Там перелічено все, що ми маємо зробити,
аби попрощатися з Люсі.

Коли ми входимо до бюро, я намагаю-
ся розглянути обличчя інших присутніх,
але всі вони похиляли голови. Схоже,
теж читають програмку. Я думаю, чи раді
вони, що дістали вказівки, а чи вважають
наявність розкладу дивною. Може, і те й те,
як я.

Місіс І — друга людина після жінки надво-
рі, яка вітається з нами в похоронному бюро.
Я цього не очікував.

— Міс, Аароне, — каже вона, чітко вимов-
ляючи кожен склад наших імен, наче ми
герцог і герцогиня Корнуольські. — Даян. —
Щоправда, жодного «привіт» — просто за-
важає, що ми є.

Мама, напевно, не знає, як повестися, бо
в неї вихоплюється:

— Брендю, це жахливо.
Це просто жахливо.

Це не та мама, яка
організувала комі-
тет із харчування
містера Келлера
в Німеччині,
цілий місяць
дбаючи про
те, аби він
щовечора мав
гарячу їжу,

яка сортувала його пошту й тихенько ставила
йому запитання — в жодному разі не більше,
ніж необхідно.

— Дякую, що прийшли, — відповідає мі-
сіс І. Хоча так казати правильно, це чомусь
здається неправильним.

За мить я розумію, в чому річ: їй не хочеться
це казати. Принаймні нам.

Я дивлюся на маму, сподіваючись, що
вона відповість на мої запитання, якимось
покаже, що нам тут є місце, що не весь Рей-
вен-Брукс гадає, ніби краще б це сталося
з кимось із нас.

